

igjen staaer den reformerte Kirke med en mere friskindtet Retning end den, som vi her hos os kalde Folketirken, og saaledes vil man, ved at gennemgaae Lærdommene for ethvert religiøst Samsfund, der har bestaaet i længere Tid, komme til den Overbeviisning, at det har en vis religiøs Retning, paa hvilken det hviler. Anvender jeg denne almindelige Betragtning paa det nu foreliggende Forslag og seer hen til den Forsatning for den Fri-Menighed, som her er forelagt, saa vil man see, at det er saa langt fra, at denne saakaldte Fri-Menighed har nogen anden Grundvold, at den meget mere befinder sig til de samme Symboler som Folketirken. Det vil da indsees, at der ikke er nogen dogmatisk Uenighed imellem denne saakaldte Fri-Menighed og Folketirken; meget mere er der en bestemt Overeensstemmelse mellem dem, og deraf følger altsaa, at det ikke er et dogmatisk Grundlag, hvorpaa den nye Menighed har dannet sig. Men, hvad er det da? Seer jeg nu hen til de vigtige Bestemmelser, som ere indeholdte i dette Udkast til en Forsatning, saa indtager unægtelig Alt, hvad der angaaer Pastoren eller Præsten, en ganske fremragende Plads, det gjør virkelig det Indtryk, at det mere er en Præst, der har søgt en Menighed, end det er en Menighed, der har søgt en Præst, og dette stemmer ogsaa med den Erfaring, vi have angaaende denne Menigheds Tilblivelse; thi der har ikke hos os viist sig nogen religiøs Uenighed, som har givet Anledning til denne Menigheds Dannelse; der har ikke været ført dogmatiske Kampe, som have kunnet være det Grundlag, hvorpaa en sliq Menighed kunde danne sig; noget Saadant har slet ikke fundet Sted. Gaaer jeg dernæst ind paa enkelte Bestemmelser, som i Udkastet kunde synes at være af Betydning, — og det forekommer mig, at Valget af Præsten indtager en temmelig fremragende Plads i saa Henseende, — saa mener jeg, at det ikke er uden Betydning, at denne

Menighed netop har dannet sig her i Kjøbenhavn; thi her, hvor saa mange Præster ere tilstede, der Alle befinder sig til de samme Symboler som den nye Menighed, kan der saameget mindre være Trang til denne Menigheds Dannelse, som der kunde være andre Steder. Jeg troer altsaa, at dette vil være et slet Varsel for denne Menigheds fremtidige Bestaaen. Endvidere vil denne Menighed ikke taale „aabenbare Syndere“ i sin Midte; man er noget i Tvivl om, hvad der skal forstaaes ved „aabenbare Syndere“; thi efter vore symboliske Bøger, som citeres her foran, er det aldeles aabenbart, at vi Alle ere Syndere. „Aabenbare Syndere“ maa altsaa forstaaes om Saadanne, om hvilke det for Alle og Enhver er aabenbart, at de ere Syndere; men naar Spørgsmaalet er, naar det er aabenbart, at En er en Synder, saa kommer man ind paa det Slags Undersøgelser om Næstens syndige Forhold, som næsten hører hjemme i Thees og Caffeselskaber, og disse Folk ville aabenbart have en Fordeel af at træde ind i Frimenighed; thi de ville, medens de drøftede Næstens Rygte, medens de undersøgte, om det er aabenbart, at han er en Synder, tillige udøve en religiøs Pligt. Efter hvad der saaledes foreligger, kan jeg ikke troe, at der er nogen stor Sandsynlighed for, at denne Menighed vil faae en lang Fremtid for sig; jeg maa meget mere troe, at det vil være sandsynligt, at dersom den Præst, som Menigheden har faaet, ligesaa hurtigt forsvinder, som han er kommen, saa vil Menigheden gaae samme Vej, og under disse Omstændigheder troer jeg ikke, at der er Anledning til at lade dette Forslag gaae videre. Skulde det vise sig, at denne „Frimenighed“, som den kaldes, virkelig har en Fremtid for sig, skulde den bestaae i længere Tid iblandt os og have udbredt sig, da skal jeg være fuldkommen villig til at række Haanden til, at den anerkendes, men nu kan jeg ikke gjøre det.